

Много още критически оксиморони бихме могли да посочим, и то в рамките само на тази студия. Разбира се, противоречията в оценките на тълкувателя нерядко са резултат от противоречията вътре в самата поетическа система. Но задача на критика е именно да ги изясни и обясни. Нещо, което в Кьорчевите текстове за Славейков не се случва.

Когато В. Пундев интерпретира „Кървава песен“ например, той се стреми да намери мястото ѝ в цялостния светоглед на автора, да разчете посланията ѝ в контекста на Славейковата културна мисия. Става дума за опита на твореца да помири двете противоположни начала – просветителя и бунтовника – в „целна личност у себе си“: „Тоя опит е идейната същина на „Кървава песен“, която се гради върху два стълба: Войводата и Младен, за да прозвучат над тях пророческите думи на Дивисил за единия, който ще се роди от нашия избран народ“ („Просветители и революционери“, с. 324). Той, идеалният българин, представител на богоизбрания народ, единява автократичната мощ на Войводата с хармонизиращата енергия на Младен.

Културата е тази, която обезсмъртява красотата на героическата смърт, издига я до примерен модел и национална духовна институция. Дори Кьорчев ще признае, че някои фрагменти от Славейковия епос: „...взети сами, изглеждат излени от бронз паметници на мъдрост и напътствие“. Замислена като церемониал на паметта, творбата паметник контрастира на дребнавото и мимолетното. „Кървава песен“, според внушенията на В. Пундев, е архимодерна книга със стойност на завет, на национален култов текст, поддържащ и охраняващ вярата в значимостта на героическите личности. „Кървава песен“ е просветленият опит на българина да „живей живот во вечността“. Позовавайки се на небесна сила, той, Славейковият „единний“, „сврѣхчовекът“ на Кьорчев или Васил-Пундевата визия за поетовия древно-модерен субект, възплътил „най-мощните прояви на вековния ни стремеж към култура“ – е готов да изпълни своята културногероическа мисия на земята. Обречен на самотни изпитания в търсенето и надмогването на себе си, той е достоен да бъде обезсмъртен в песента: „Ето вам и пример: с векове народа ни марцина/ живе в душевен мрак, ражда се и гина/ със скотовете скот./ Кое го възроди?/ Кое заспаля мощ в юнашките гърди/ събуди? В подвизи кое го днеска води?/ Водачът всемогъщ за мъртвите народи/ светият идеал!“